

- 2) Drugi zarzut: w zaskarżonej decyzji Komisja nieprawidłowo zastosowała art. 107 ust. 1 TFUE oraz naruszyła istotne wymogi proceduralne, ponieważ dokonała błędnej oceny okoliczności faktycznych oraz niewystarczająco lub błędnie uzasadniła omawianą decyzję w odniesieniu do stwierdzenia, że rekapitalizacja spółki Elan w 2008 r. nie była dopuszczalna świetle zasady prywatnego inwestora działającego w warunkach gospodarki rynkowej, ze względu na co przedsiębiorstwo Elan uzyskało selektywną korzyść.

Skarżąca twierdzi, że środek rekapitalizacji spółki Elan został wprowadzony w życie zgodnie z zasadą inwestora działającego w warunkach gospodarki rynkowej ponieważ w ramach procesu decyzyjnego dotyczącego środka rekapitalizacji wspólnicy oparli się na ocenie przedsiębiorstwa w odpowiedni sposób uwzględniającej pogorszenie działalności handlowej Elan przez większość sezonu zimowego 2007/2008 a zatem również w pierwszym kwartale 2008 r.. Pogorszenie działalności nie było na tyle drastyczne aby mieć wpływ na wiarygodność oceny wartości przedsiębiorstwa. Wspólnicy podjęli swa decyzję jako długoterminowi akcjonariusze przedsiębiorstwa, które napotkało jedynie tymczasowe problemy i przez długi okres czasu było w stanie nie tylko przetrwać, lecz wielokrotnie osiągać zyski. Komisja nie wyjaśniła w zaskarżonej decyzji zadowalający sposób, dlaczego uwzględniła selektywnie wartość przedsiębiorstwa, przez co działała w sposób arbitralny.

Skarga wniesiona w dniu 27 listopada 2012 r. — Ted — Invest przeciwko OHIM — Scandia Down (sensi scandia)

(Sprawa T-516/12)

(2013/C 32/31)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ted — Invest EOOD (Plovdiv, Bułgaria) (przedstawiciel: adwokat A. Ivanova)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izby Odwoławczą była również: Scandia Down LLC (Weehawken, Stany Zjednoczone)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 6 września 2012 r. w sprawie R 2247/2011-1, ponieważ Izba Odwoławcza, ze względu na unieważnienie prawa do tego znaku towarowego w odniesieniu do towarów z klas 20 i 24;
- ewentualnie, jeśli Sąd nie uwzględni skargi w całości, uwzględnienie skargi i stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej w odniesieniu do towarów z klasy 20.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie prawa do znaku: graficzny znak towarowy „sensi scandia” dla towarów z klas 16, 20 i 24 — wspólnotowy znak towarowy zarejestrowany pod nr. 8596975

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: strona skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: Scandia Down LLC

Uzasadnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku: wniosek o unieważnienie prawa do znaku został oparty na podstawach określonych w art. 53 ust. 1 w związku z art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009 i słownym wspólnotowym znaku towarowym nr 8173312 „SCANDIA HOME” dla towarów i usług z klas 20, 24, 25 i 35

Decyzja Wydziału Unieważnień: unieważnienie prawa do spornego wspólnotowego znaku towarowego

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 53 ust. 1 w związku z art. 8 ust. 1 i 2 rozporządzenia Rady nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 23 listopada 2012 r. — Alro przeciwko Komisji

(Sprawa T-517/12)

(2013/C 32/32)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Alro SA (Slatina, Rumunia) (przedstawiciele: C. Quigley, QC, O. Bretz, Solicitor i S. Verschuur, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 26 kwietnia 2012 r. o wszczęciu, na podstawie art. 108 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (zwanego dalej „TFUE”) i art. 4 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 (!) (zwanego dalej „rozporządzeniem proceduralnym”), formalnej procedury dochodzenia w przedmiocie domniemanej niezgodnej z prawem pomocy państwa przyznanej przez Rumunię — poprzez sprawowaną przez to państwo kontrolę nad spółką Hidroelectrică S.A. (zwaną dalej „Hidroelectrică”) — na rzecz ALRO, w postaci preferencyjnych taryf zakupu energii elektrycznej wynikających z umowy zawartej w 2005 r. wraz z późniejszymi jej zmianami;

- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności wskazanej decyzji z dnia 26 kwietnia 2012 r. w zakresie, w jakim odnosi się ona do okresu od dnia 1 stycznia 2007 r. do dnia 31 grudnia 2009 r.;
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący istotnego naruszenia prawa

W ramach zarzutu pierwszego, według którego Komisja dopuściła się istotnego naruszenia prawa w odniesieniu do zakresu zastosowania art. 107 ust. 1 TFUE, ALRO zmierza do wykazania, że Komisja nie zastosowała prawidłowo wymogów dotyczących możliwości przypisania pomocy państwu określonych w wyroku z dnia 16 maja 2002 r. w sprawie C-482/99 Francja przeciwko Komisji, Rec. s. I-4397 (zwanym dalej wyrokiem w sprawie „Stardust Marine”). W szczególności Komisja próbowała oprzeć swą analizę wyłącznie na wskaźnikach „organicznych”. Jednakże ALRO zamierza wykazać, że w świetle wymogów określonych w wyroku Stardust Marine Komisja zobowiązana jest także do wykazania istnienia innych istotnych wskaźników, ponieważ same wskaźniki „organiczne” są niewystarczające do stwierdzenia możliwości przypisania pomocy państwu.

2) Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w ocenie

W ramach zarzutu drugiego, według którego Komisja popełniła oczywiste błędy w ocenie, formułując wniosek, że działania spółki Hydroelectrica można przypisać państwu rumuńskiemu, ALRO zmierza do wykazania, że Komisja błędnie oceniła strukturę zarządzania spółką Hydroelectrica oraz wpływ, jaki struktura ta wywiera na proces podejmowania decyzji w tej spółce. Po drugie, ALRO zamierza wyjaśnić, dlaczego Komisja popełniła błąd, porównując umowę ALRO z umową pomiędzy spółkami Hydroelectrica i ArcelorMittal. Po trzecie, strona skarżąca wykaże, dlaczego zarządzenie ministra nr 445/2009 nie ma znaczenia dla analizy Komisji i dlaczego odniesienia do relacji prasowych z 2010 r. są niewystarczające do spełnienia standardu dowodowego wymaganego do wykazania możliwości przypisania pomocy państwu.

3) Zarzut trzeci dotyczący niewystarczającego uzasadnienia

W ramach zarzutu trzeciego ALRO zmierza do wykazania, że w odniesieniu do kwestii, na które powołała się Komisja (przedstawionych w punkcie poprzednim) instytucja ta nie przedstawiła wystarczającego uzasadnienia, wobec czego postąpiła wbrew wymogom ustanowionym w art. 296 TFUE. Uzasadnienie takie jest niezbędne do tego, aby Sąd mógł dokonać kontroli legalności decyzji i aby zainteresowane strony uzyskały niezbędne informacje, na podstawie których będą w stanie określić, czy decyzja jest zasadna. Jak wyjaśniono w sposób bardziej szczegółowy w skardze, zaskarżona decyzja nie spełnia tego wymogu.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 27 listopada 2012 r. — Spirlea przeciwko Komisji

(Sprawa T-518/12)

(2013/C 32/33)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Darius Nicolai Spirlea (Capezzano Pianore, Włochy) i Mihaela Spirlea (Capezzano Pianore) (przedstawiciele: adwokaci V. Foerster i T. Pahl)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- przyjęcie skargi wniesionej na podstawie art. 263 TFUE;
- uznanie skargi za dopuszczalną; oraz
- uznanie skargi za zasadną i tym samym ustalenie, że strona skarżąca dopuściła się naruszenia istotnych wymogów proceduralnych i kilku przepisów prawa materialnego;
- stwierdzenie na tej podstawie nieważności wydanej przez stronę skarżącą decyzji z dnia 27 września 2012 r. o zamknięciu postępowania pilotażowego Unii nr 2070/11/SNCO (sygnatura: Ares [2012] 1135073);
- obciążenie strony skarżącej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżący podnoszą trzy zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący ustanowienia postępowania pilotażowego Unii bez żadnej podstawy prawnej (art. 290 i 291 TFUE)
 - W ramach zarzutu pierwszego skarżący podnoszą, że wprowadzenie postępowania pilotażowego Unii prowadzi do ustanowienia dodatkowej przesłanki proceduralnej nieprzewidzianej w art. 258 TFUE. Z tej przesłanki proceduralnej, w odniesieniu do której w traktatach Unii nie udzielono Komisji żadnego upoważnienia ani delegacji, Komisja skorzystała w ramach bezprawnego i nieprzejrzystego postępowania, tym samym podważając prowadzenie postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego na podstawie art. 258 TFUE.